

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Συνδρομή ετησία δραχ. 5.

Διευθυντής και Συντάκτης

Πάσα αίτησις τῇ διεκθύνσει.

Ἐξωτερικοῦ φρ. χρυσῶ 6.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

Καταχωρήσεις δεχόμεθα.

Πάλιν ὁ Σουσάνης γράφει,
γὰρ τοῦ Ἄθου τὸ συνάφι.

Α'.

Γνωστὸν σᾶς κάμνω, κύριοι, μετὰ πολλῆς χαρᾶς
πῶς τὸ Ρωμᾶνο ἔγνων καὶ ἐγὼ ὁ φουκαρᾶς
καὶ εἶπα πολλὰ μ' ἐδαύτονε σπουδαῖα καὶ οὐσιώδη,
καὶ ὁμίλησα σὰ Χιλικιάς με τόνον θορυβώδη,
ἀλλὰ καὶ μετὰ λύπης μου ἐπίσης περισσῆς
— ἦν τότε συμμερίζεσθε μοῦ φαίνεσθε καὶ σεῖς, —
σᾶς λέγω ξαποτσιπότα
πῶς δὲν ἐβγήκε τίποτα.

Ποτὲ δὲν ἐπερίμενα μὰ τὸ Θεὸ, παιδιὰ,
πῶς τέτοιος νέος εὐγενὴς πῶχει χρυσὴ καρδιά,
βλέποντας ἕνα ἄνθρωπο μπροστά του σὰν ἐμένα
ποῦ παραδέρνει ὁ φτωχὸς νὰ ζήσει με τὴν πένα
νὰ μὴ ροῦ πῇ τοῦλάχιστον ἄνδρα, πάρει μερικά,
νὰ μὴν ἐπιβαρύνεται σ' τὰ τυπογραφικά
ἀφ' οὗ καὶ τοῦπα τρεῖς φορές
πῶς ἔχω χίλιες συφορές.

Γὰρ κομπλιμέντα, μῶκαμε ὅσες χιλιάδες πῆτε,
ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ποῦμαι παιδὶ στριμένο ἐννοεῖται,
σ' ὅ,τι κουβέντα μῶκανε τὸν ἔφερνα σοβρᾶνο
καὶ τῶλεγα «μ' ἀλάλιζε ἡ φτώχεια σὺρ Ρωμᾶνο»
ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἄρχιζε ντακάπο κομπλιμέντα,
ὅσω ποῦ τὰ κατὰφερνε καὶ μ' ἄλλαζε κουβέντα,
καὶ ἐνῶ τῶμίλια γιὰ παρὰ,
μ' ἐρώταε γιὰ τὴ σπορά!

Πιστέψετε, μωρὲς παιδιὰ πῶς μ' ὅσα τοῦ κοντάρησα,
ἕνα τσιγάρο μοναχὰ μῶδωσε καὶ ἐφουμάρησα,
καὶ ἐνῶ ἀπὸ βραδύθενε χαρτὰ μούχανε ρίξει
καὶ μοῦπανε πῶς ἄλλο τὸ γὰρ τὸ ἀνοίξῃ
καὶ εἶδε τὴ νύχτα ἔβλεπε σ' τὸν ὕπνῳ μου, πῶς εἶχα,
χρυσὴ παλάτι καὶ ἄλλα με χρυσωμένη τριχὰ
τίποτε δὲν ἀλήθεψε,
καὶ οὔτε καφὲ μ' ἐφίλεψε.

Κι' όμως εσείς; ποῦ μ' εἶδετε μαζί του κι' ἐπερπάτησα
θὰ λέτε πῶς θὰ μῶδωσε παράδες καὶ τοὺς κράτησα,
κι' ἐγὼ σὰς λέω, πῶς ὀργιῶ καὶ τούρτουρα νὰ πάθω
ἂν εἶδα ὡς μὲ σήμερα δεκάρ' ἀπὸ τὸν Ἄθω
καὶ πάλιν σὰς ὀρκίζομαι, παιδιὰ μὰ τὴν καοῦρα μου
κι' ἔτσι νὰ σώσῃ ὁ Θεὸς ἐμὲ καὶ τὴ μαμοῦρα μου
πῶς οὔτε μῶδωσε λεφτὸ,
οὔτε κι' ἂν πάρω θὰ κρυφθῶ.

B'.

Καὶ γι' ἄλλα τὸν ἠρώτησα ζητήματα τὸν Ἄθω,
καὶ ἐπὶ τέλους τοῦ κτυπῶ πῶς ἤθελα νὰ μάθω,
γιατὶ ἀφοῦ καὶ ἔθλεπε τὸν ἐνθουσιασμόν
δὲν ἔβγαλε μονάχως τοῦ χωρὶς συνδυασμόν
κι' ἐκεῖνος μ' ἀποκρίθηκε « εἶναι πολλὰς αἰτίαι,
ποῦ μ' ἔκαμαν νὰ φορηθῶ τῆς ξένες ἀμαρτίαι,
κι' ἂν μ' τσ' ἀλήθειαι; μ' ἀγαπᾷς,
τέτοιαι χορδὲς μὴ μοῦ κτυπᾷς. »

Καὶ τελευταῖον, φίλοι μου, ὁ ἰσχυρὸς Μεσσίας,
μ' ἀνέφερε τὸ ζήτημα τῆς ἀνεξαρτησίας,
καὶ βλέποντας νὰ μοῦ μιλήσῃ γι' αὐτὸ μὲ τὰ σωστά του,
δὲν ἔμπαρσε νὰ κρατηθῶ κι' ἐγέλασα μπροστά του
καὶ τῶλεγα, Ρωμάνε μου, μόνον σ' αὐτὸν τὸν τόπον
μ' ὅσῃν κι' ἂν καταβάλλετε ἐπιμονὴν καὶ κόπον,
ποτὲ δὲν θὰ μπορέσετε μ' ὅλην τὴν εὐγλωττίαν σας,
νὰ φέρει ἀποτέλεσμα μὲ τὴν διπλωματίαν σας,
γιατὶ, ἀπ' ὅσους, φίλε μου, σὲ χαιρετοῦν σ' τῆς γράτες,
σχεδὸν τὰ τρία τέταρτα θὰ εἶναι διπλωμάτες,
ὥστε λοιπὸν κατάλαβε ἂν ἦνε δυνατόν,
τέτοιο τερατολόγημα νὰ γίνῃ πιστευτόν.

Σὲ βλέπουν, οἱ μεγάθυμοι ποῦ τρέχεις μὲς τοῦς δρόμους
καὶ ἄλλοι μὲν θαυμάζουσιν τοὺς εὐσταθεῖς σου ὤμους
κι' ἐν γένει τὴν λαμπρότητα τοῦ παραστήματός σου,
ἕτεροι δὲ τὸ ζῶηρόν τοῦ θεοῦ βλέμματός σου,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ βρεθῇ νὰ πῇ πῶς τοῦ ἀρέσει,
ἢ δημοφιλὴς τριάς μεθ' ἧς σ' ἔχουν συνδέσει.

Δὲν ἐννοῶ τοὺς φίλους σου νὰ τοὺς κατηγορήσω,
ἀπεναντίας; ἔτυχε ποτὲ νὰ τοὺς γνωρίσω,
κι' εἶδα πῶς εἶναι ἄνθρωποι καθ' ὅλα εὐγενεῖς,
φιλοεὐπλάγχοι φιλόθεοι καὶ καλοὶ καὶ προσηνεῖς,
ἀλλὰ γὰρ νὰ αἰ βουλευταὶ σὲ τέτοιαις περιστάσεσι,
εἰ καὶ κομμάτι φοβερὸν ἂν τὸ καλοζεστάσῃ.

Δὲν λέγω ἡγὼ Ρωμάνε μου, ὅπως καὶ τοῦτ' οἱ ἄλλοι,
θὰ φέρουνε βαλτίωσιν σ' τὸ ἔθνος μας μεγάλην,
ἀπεναντίας πρὸ πολλοῦ φωνάζω μὲ τὸ φύλλο,
πῶς ὅλ' οἱ κυβερνῶντες μας ἐν γένει θέλουν ξυλο,
ἀλλὰ μοῦ φαίνεται σωστὸν καὶ λογικὸν πολὺ
νὰ πᾶν καὶ δέκα πρόσωπα καινόργια σ' τὴ βουλή.

Γ'.

Εἶναι μὲν ἀλήθεια, κύριε Τσιμάρτα,
πῶς ἐφέτος βγαίνει μὲ πολλὴ τρομάρα
κι' εἴθε νὰ σοῦ δώσῃ σήμερα τὸ βάζι,
δύναμιν, ἀνδρείαν, γλῶσσαν καὶ κουράγιον.

Κύριε Τσιμάρτα ποῦσαι προσετῶς,
ἀληθὲς ἱππότης σ' ὅλους σεβαστοῖς,
ἔπρεπε τὰ σκοῦρα νὰ τὰ καταλάβῃς,
κι' ὅχι νὰ θυμῶνῃς καὶ νὰ μοῦ ξινάβῃς
λέγωντας πῶς εἶσαι τόσον ἀναμάρτητος,
ποῦ καὶ σ' τὸ φινάλε βγαίνει ἀνεξίτητος.

Θέλεις νὰ πιστέψω κύριε Τσιμάρτα,
τέτοιο ρεζίλι, τέτοια κουταμάρα,
πῶς μὲ τὸν Τρικούπη δὲν συνενοῖσαι;

Μπα! κακὸ ποῦ μὲθρε τί ψευτάκης εἶσαι!

Κύριε Τσιμάρτα, εἶσαι πλέον γέρος
καὶ τῆς κουαντρίλλας ἄς τες κατὰ μέρος
ἐπειδὴ μοῦ λένε ὅπου κι' ἂν ἐρώτησα,
πῶς θὰ κινδυνέψῃς, μὰ τὴ Δραπανιότισσα.

Ἄν μᾶς λὲς ἀλήθειαν πῶς μᾶς ἀγαπᾷς,
πάλιν σ' τὴν Ἀθήνα μὴ ζητῇς νὰ πᾶς,
μὴ ζητῇς νὰ κἀνῃς τόρα σ' τὰ γεράματα,
τέτλη κρυφουλάκι, τέτοια ψευτοπράματα.

Δ'.

Κάποιος ποῦ δὲν σ' ἐχώνευαν, ὡς φαίνεται, Ἀνδρέα,
εἶπαν νὰ μὴ σὲ πάρουνε σ' τὴ νιυστεγκὲ παρῆα,
ἀλλ' ὅταν ἐπλῆσαι ἐσὺ, διὰ μᾶς, τὰ κλέματα,
κι' ἔβαλες ὅσους γινώριζες ν' ἀρχίσουν τὰ τρεχάματα,
εἶπεν ὁ Πέτρος ὁ Μακρῆς « ἡ παροιμία λέει,
τί νὰν τοῦ κάμῃς τοῦ παιδιῶν ποῦναι παιδί καὶ κλαίει; »

Ἀλλὰ γιὰτί νᾶσαι καὶ σὺ ἐγωῦστος; Ἀνδρέα;
Τόσον καίρὸν εἰς τὰς κλεινὰς ἐπέρασες ὥραια,
ὥστε γιὰτί νὰ γεννηθῇ τέτοιος καυγᾶς μεγάλος,
τόρα ποῦ μᾶς ἐξήτησε νὰ πᾶν κι' εἷας ἄλλος;
ἢ τῶχεις πατρογονικό,
τ' ὄνομα τὸ βουλευτικό;

Τί θὰ μᾶς πῇ; τὸ ξέρουμε πῶς ἔχεις καλὸσύνῃ,
ἀλλὰ μ' αὐτὸ δὲν ὠφελεῖ; ποσῶς τὴ Ρωμαιοσύνη.
Σήμερον, ὅπως ἔλεγε κι' ὁ φίλος μας ὁ Ἄθως,
θὰ εἶναι ἔγκλημα σχεδὸν καὶ ὄντως μέγα λάθος,
μὲ τούτην τὴν κατάστασιν τὴν ἔκρυθμον τοῦ κράτους
νὰ ψηφισθοῦνε βουλευταὶ τοῦ πλάνου ἢ μιλιῆ τοῦ.

Ε'.

Φλάρη, Φλάρη ντόμενε
σήμενε κ' ἀπόμενε
μ' ὅλα τὰ κλοσιδία,
ἐπειδὴ τὰ βέρματα,
ἢ φορὰ, τὰ πνεύματα
δὲν εἶναι τὰ ἴδια.

Κούνις κάθε πέτρα σου,
πάρ' καλὰ τὰ μέτρα σου,
σ' ὅλα τὰ χωρίλλ,
Φλάρη, Φλάρη ντόμενε
σήμενε κ' ἀπόμενε
γιὰ παρηγορίαν.

Ὅσο παραδέρνεις, ὅσο πρεντικάρεις,
δὲν εἶναι σπεράντα γιὰ νὰ ξεμπουκάρῃς
κ' ὅσο κ' ἂν ἐλπίζεις σ' ἀλλοινοῦ παρᾶ,
δὲν σὲ σεγουράρω τούτην τὴν φρενᾶ.

Ὅσα θέλεις κάμε, ὅσα θέλεις πὲ,
δὲν θὰ ξανακάσῃς σ' ἄσπρον καταπέ.

Καίονται οἱ Πρόνοι Φλάρη σ' τὸ ὄνομά σου
ὁ Ἑλῆς καπνίζει μὲ τὸ θέλημά σου
ὅλοι μὲς τὴ χώρα σφάζονται γιὰ σὲ,
ἀλλὰ καμὴν ἄδην, Φλάρη μου, χρυσέ.
Ναί, γιὰ πινυμὴ σου κἀνόνται πολλοί,
ἀλλὰ μὴ γυρῶν νῆμης σ' τὴ Βουλῇ.

Πῆγες μὲ τὸν Ἄθω νὰ προσκολληθῇς,
ἐννοῶν πῶς μόνον οὕτω θὰ σωθῇς,
ἀλλ' ἐγὼ σοῦ λέω κι' ἄλλη μιὰ φορὰ
γιὰ νὰ μετριάσω κάθε σου χαρά.

Φλάρη, Φλάρη, ντόμενε
σήμενε κ' ἀπόμενε,
Φλάρη, Φλάρη, Φλάρη,
τούμπουλα καὶ βάρει.

Γὰρ τῶν κυριῶν τὴν ἐπιτροπή,
πρέπει κι' ὁ Μαρκῆς καὶ τὴ νὰ πῇ.

Ἡ σκέψις σας, κυρίες μου μοῦ ἄρесе πολὺ,
καθ' ὅσον τὴν εὐγένειαν τοῦ ἡθοῦς σας δηλοῖ
μ' ἀρέσει ποῦ καὶ ἄμετρον φιλικανθρωπίαν ἔχετε,
μ' ἀρέσει ποῦ ἐν σώματι σὺν τῆς τριγῶνης τρέχετε
χωρὶς νὰ ἱμυονέρεσθε, σὺν πνεύματα γυναῖκα,
ἀπὸ τ' ἀνδρικόβλῃς βλέμματα ποῦ πέφτουν σὺν τουφέκια
ἀπάνω σ' τῆς φυγοῦρες σας,
κι' ἀπάνω σ' τῆς τουρνοῦρες σας.

Μ' ἀρέσουν μὲν αἱ πράξεις σας αὐτὲς ἢ ἀγαθότατες,
ἀλλὰ μ' ἀρέσετε καὶ σεῖ; γιατί' εἴθε νοστιμύατες;
κι' εἶν' ἀμαρτία, μὰ τὸ θεῖο, κανεὶς νὰ σὰς ἀρτεῖται,
ἐκεῖνο, ποῦ μ' εὐγένειαν μεγάλην τοῦ ζητεῖται.
Προπάντων δὲ κυρίες μου, ἐχάρηκα, διότι
νῦραν ἡγῶ ἀπάνω σας τὰ λόγια τοῦ Δεσπότη,
κι' ἀμέσως ἐνεργήσετε,
πτωχῶν; νὰ ὠφελήσετε.

Δὲν εἶν' ἀνάγκη βέβαια καὶ πάλιν νὰ τὰ ποῦμε,
πῶς ὁ κακόμοιρος ἐγὼ κατάκαρδα λυποῦμαι,
μὴ ἔχοντας τὴν δύναμιν καὶ νὰ σὰς χαρίσω,
πλὴν εἶμαι προθυμότερος εὐθὺς νὰ σὰς συστήσω,
σ' τὸν κύριον πατέρα μου πῶχει καμπόσα κτήματα
καὶ θὰ σὰς δώσῃ θετικὰ καμμιλὰ ντουζίνα κλήματα,
ἢ ὅτι ἄλλο στοχασθῇ
κατάλληλο νὰ χρησιθῇ.

Τί νὰ σὰς κάμω; δυστυχῶς εἶμαι φτωχὸς κυράδες,
καὶ ζῶ πρὸ χρόνων γράφοντας σατυρικές ἀράδες,

ΑΙ. ΣΥ. ΥΙ. ΦΙ. 0008

ὅν ἦσαν ὅμως τὸν παρὰ τοῦ Γκεντιλίνου νῆα,
τὸν ἔδιν' ἂν μοῦ τῶλεγε μί' ἀπὸ σᾶς μονάχα,
κι' ὅς εἴθε μείνω ἄστεγος καὶ ἐπὶ ἔτη νῆστις,
...
Ὅλ' μ' ἔτρεφε τό βλέμμα της! ὁ τόνος τῆς φωνῆς της!
Πλὴν δὲν σᾶς λέω πολλὰ ν' αὐτῇ
γίατι θὰ περηφανευτῇ.

Σᾶς γράφω τόσα μοναχὰ λαμπρότατες κυρίες,
γιατ' ἔχω μὲ τῆς ἐκλογῆς μεγάλες φασαρίες,
ἂν ὅμως δώσῃ ὁ Θεὸς μὲ τὸ καλὸ κι' ἀδιάσω,
τότε πολὺ περσότερα σκοπεύω ν' ἀραδιάσω,
καὶ γιὰ τὸν ἱερότατον σκοπὸν τῆς συνδρομῆς,
καὶ γι' ἄλλα ποὺ τὰ ξέρουμε μονάχοι μας ἐμεῖς.

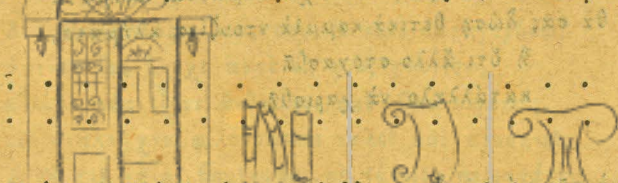
ΚΕ. ΜΑΡΤΙΟΥ.

Μέσα σ' τὰ στεφάνωματα τῆς φύσεως ζυπνᾷς,
καὶ σὺ θαυνοστέφνῳ τῆς λευτερίᾳς μας μέρα
καὶ μὲς τὰ τόσα μας κακὰ, ποτὲ δὲν λησμονᾷς
νὰ μᾶς δροσίζῃς τῆς ψυχῆς μὲ λευτερίᾳς ἀέρα.

Ἡ χιονισμένη κορυφή τ' Ὀλύμπου σ' εἶδε πρώτη,
ὅταν ἐρχόσουνε σ' ἐμᾶς τὸ φῶς σου νὰ σκορπίσῃς,
σ' ἐμᾶς ποὺ λαχανιάζαμε, μὲς τῆς σκληρίᾳς τὰ σκότη,
σ' ἐμᾶς ποὺ ἐσεβόμεθα τοῦ Τεύρκου τὰς θελήσεις.

Ἐδάκρυσαν οἱ δυστυχεῖς πατέρες μας ἐκεῖνοι,
ὅταν ἡ πρώτη σου ἀκτίς ἐθώπευσεν ἡτύχως,
τὰ ματωμένα τους μαλλὰ κι' ἐφώναζαν νὰ γίνη
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἀκουστὸς τῆς λευτερίᾳς ὁ ἦχος,

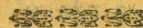
Ἀλύπητα τοὺς ἔσφαζε τοῦ Τεύρκου τὸ μαχαίρι,
κι' ἔτρεμαν μήπως τῆς χαρᾶς τὸ δάκρυ τοὺς προσδώσει,
ἀλλ' ἔτρεξεν ὁ Γερμανὸς μὲ τὸ σταυρὸ σ' τὸ χέρι,
σ' ὅλους τὸ πρῶτο τὸ φιλὶ τῆς λευτερίᾳς νὰ δώσῃ.

Χρόνα πολλὰ περάσανε καὶ θὰ περνοῦν ἀκόμα
σὺ ὅμως πάντ' αὐθάντη σ' τὸν κόσμον θε νὰ μένης

δίδοι καὶ τοῦ Ἑλλήνος ἐδόξασες τὸ χῶμα,
κι' ἀκτινοβόλλος ἔλαμψες ἐπὶ τῆς αἰκουμένης.

Γ. Π.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗΣ.

Ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ κόσμου ἐτελέσθησαν τὴν παρελ-
θούσαν Πέμπτην 23 Ἰσταρῆς οὐ τὰ ἐγκαίνια τῆς ἀνα-
διοργανωθείσας Φιλαρμονικῆς Σχολῆς τῇ παρουσίᾳ τῶν
ἀρχῶν καὶ τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου μας, ὅστις διὰ γλα-
φυροτάτου λογιδρίου, ἐξῆρε τὴν σημασίαν τῆς μουσικῆς.
Ἐν ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, ὁ κ. Γ. Βοθρωνίδης
ἐξέθεσε τὴν κατάστασιν τοῦ καταστήματος καὶ τὰς
ἀξιεπαίνους ιδέας τοῦ ὑπὲρ τῆς μελούσης λειτουργίας
αὐτοῦ.

Ἡ τε Ἐπιτροπὴ καὶ ὁ νέος μουσικοδιδάσκαλος κ. Νι-
κολίνης ἐπ' ἐξίως ἐδέχθησαν τὰ ἐνθουσιώδη τῶν παρευ-
μεθέντων συγχαρητήρια.

Δὲν ἀμφισβόλομεν καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἡ δραστηριότης τῆς
ἀξιοτίμου ἐπιτροπῆς θὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς προσδο-
κίας τοῦ φιλομούσου κοινοῦ, τὸ ὅποιον ἐννοεῖται δὲν θὰ
ἀρνηθῇ τὴν ἀνάλογον συνδρομὴν του ἐν δέοντι.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ.

ΕΚΟΜΙΣΘΗΣΑΝ, νεώτατα καὶ ἀρίστης ποιότητος
φάρμακα εἰς τὸ ἀρχαῖον Φαρμακεῖον τοῦ κ. Μποσόνη,
ὡς καὶ διάφορα μυρωδικὰ ἐπίσης νεώτατα καὶ ἄριστα.

ΚΟΝΙΑΚ, ἐπτὰ ἐτῶν ἐκ τῶν καταστημάτων τοῦ κ.
Τουλ, πωλεῖται εἰς τὸ παντοπωλεῖον τοῦ κ. Φ. Βλα-
χοῦλη παρὰ τὸ Δικαστήριον πρὸς δραχ. 3,50 ἡ φιάλη.

ΓΛΥΚΑ, φυγοῦράτα διὰ γάμους, ἀρίστης ποιότητος,
κατασκευάζονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Ζαχαροπλα-
στεῖον τοῦ κ. Γ. Σκούρη μὲ τιμὰς ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

ΠΝΕΥΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ καὶ τοπωλεῖον ἐν τῇ ὁδῷ Δι-
καστηρίου ἡνοῖξε ὁ κ. Σ. Βλάχος, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρί-
σκειται καὶ κρυὰ φαγητὰ, διαμένον ἀναικτὸν πάντοτε
μέχρι τῆς 22ας μετὰ τὸ μεσονύκτιον.